

FIETSCLUB

6 7 8 9 10 11 12

**5
4
3
2
1**

**13
14
15**

**VOOR CYCLO-COUREURS
EN ULTIEME TOERFIETSERS**

HERFST 2009

In dit nummer:

Herfst Achterdijk

Wat hangt daar nu?

Sluiting 2009

Div. ontsluitingen

Onrustige nachten

Het Interview

Buffelen in de Franse en

Italiaanse Alpen

en buffels in de Himalaya

Weer zo'n gedicht

Lekker veel nieuwe

klassiekers

Heel veel foto's

Roddel&achterklap

Volledig mislukte tocht

Jubileum 15 jaar?

Taco is van ons weggereden

Vk 26-10-2009

Herkennen van Fietsonderdelen:

Nr. 120:
Achternaaf

Gespot: jong talent

Enthousiaste peuter, gefotografeerd op een zondag om 13.00 uur op het Ledig Erf

Nieuwgeboren fietsbaby's:

Tomás 22 juli 2009, Aster 15 augustus 2009;
'baby met Rode Lantaarn' is: Rein van 3 april 2009
(helaas vorige maal buiten mededinging)

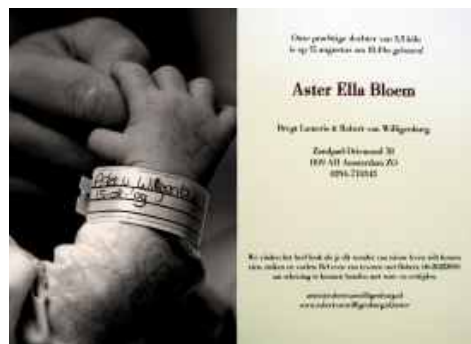
Een goede foto graaf blijft ONDER ALLE OMSTANDIGHEDEN alert op vrouw en kind!
(bron: www.robertvanwilligenburg.nl/aster)

Geboren, onze zoon, ons braertje

Rein Anne

3 april 2009

Laurence en Els Hilson - van Hoften
Maartje en Kees

De redactie verzoekt toekomstige ouders bij de planning van hun baby ook alvast na te denken over een duidelijk leesbaar geboortekaartje of een herkenbare foto.

BULLETIN HERFST 2009

Clubblad van de Fietsclub Ledig Erf

Jaargang 15, Nummer 3

Bulletin herfst 2009: inhoud en colofon	3
Redactioneel, Aad in (en uit) de bocht	4
12e Ledig Erf tijdrift	5
De afsluiting en tijdrift 2009 (foto-impressie).....	6
Taco is van ons weggereden	8
Hokjesdenken	9
U zult het moeten zien te redden	10
Zware nachten	13
Transalp	16
Interview: Fietsen als onschuldige gekte	18
Hobbies naast het fietsen	21
Buffelen in de bergen	22
Typische Ledig Erf klassiekers	24
De hoogste La	25
Koppositie	28
Eregalerij: het Ledig Erf wolkenkrabbers klassement.....	30
Ledig Erf veteraan , Schurende Schakels	31
Chimay, Rochefort, La Gaul	32

colofon

Bestuur

Michiel Galama	06-21277653	voorzitter
Bert Coenen	030 - 2891110	penningmeester
Mini Kalivianakis	030 - 2891110	lid
Vacature		lid

Redactie

Patricia Breshamer, Otte Boom, Jan Bultjes

Website: fietsclub.ledigerf.nl

Webmaster: Henk van Lingen, henk@vanlingen.net

Vertrek: iedere zondag om 11.00 uur of 13.00 uur, vanaf café Ledig Erf.

Contributie: 15,- euro per jaar, over te maken op gironummer 766950, t.n.v. Fietsclub

Ledig Erf te Utrecht of contant te betalen aan de penningmeester.

Bijdragen voor het clubblad naar: clubblad@ledigerf.nl

Elektronische uitgave: fietsclub.ledigerf.nl (clubbladen)

REDACTIONEEL

De fiets, de fiets en anders niets. Na 15 jaar fietsclub is er weinig veranderd aan dit basis idee. Er worden nieuwe tochten gereden, nieuwe projecten begonnen, op alle niveau's wordt er harder gereden, het wordt niet minder, alleen maar meer. De kilometers en de jaren tellen niet, en ook het aantal kinderen in de club is bijna niet bij te houden. Vooral het afgelopen jaar was er een duidelijke geboortegolf. Het zal niet lang meer duren voordat de jeugdafdeling van start kan gaan. Bij de redactie is een kinderpagina al in voorbereiding. Maar ook een ouderen ploeg zal niet lang op zich laten wachten. En er blijven maar nieuwe (aspirant) leden op zondag verschijnen. Plannen voor het volgend jaar worden al weer gesmeed: bijzondere tochten en evenementen zullen niet zonder onze deelname plaatsvinden.

Is verandering en vernieuwing de kern van de club? Zeker niet. Dit jaar werd het rondje IJsselmeer-in-twee-dagen weer in ere hersteld, het Mergelland en de Crijk werden bezocht (zoals in zoveel

voorgaande jaren) en de après fiets lijkt in populariteit toe te nemen.

Helaas zijn ons het afgelopen jaar twee fietsers ontvallen. Kortgeleden nog maakte het onverwacht overlijden van Taco op veel leden een diepe indruk.

Trappers, ketting, wiel, dat wil de velofiel

De winter is de tijd van voorbereiding en iedereen is alweer druk bezig in bos en kwakel. Het afsluitingsfeest zorgde voor een naadloze overgang. Een nieuw fietsseizoen tegemoet!

Namens de redactie, ditmaal: Jan

AAD IN (EN UIT) DE BOCHT

Aad van der Tas is tijdens de Mergelland aan de voet van de Fromberg in Zuid Limburg 'in de grindbak' gereden: een hoop grind dat na het asfalteren was achtergelaten. Slordig, gevaarlijk, helemaal wanneer er een toertocht wordt gereden. Onderuit gegaan, heup gebroken, opereren en een hoop pijn en moeite om weer te revalideren (maar liefst drie maanden).

Aan het ziekbed in het Diak vertelde Aad mij, om zich heen kijkend, dat hij 17 jaar geleden ook al in dit ziekenhuis lag (armen beenbreuk). De artsen hebben hem toen als revalidatie aangeraden om ... te gaan fietsen. Sindsdien fietst Aad dus! Aad, we zien je graag minimaal op het terras en maximaal straks weer op de fiets! Een goed en snel herstel! Otte

24-11-2009, PARCOURS BOSDIJK, 10,22 KM. 12de LEDIG ERF TIJDRIJ

Vallende bladeren, regen en veel wind op het tegenwindse rak gaven dit jaar de tijdrit extra glans. 15 leden verzamelden zich op het Ledig Erf voor de gemeenschappelijke heenrit.

Laurens was enthousiast over wéér een nieuwe route naar de Bosdijk, Gijs had in verband met zijn trainingsachterstand een dicht achterwiel gemonteerd. Bij de start stonden al 11 andere dapperen te trappelen om te mogen starten. Na gefinished te zijn, reed iedereen als een haas richting huis om zich voor te bereiden op de spetterende avond, hierbij Almer eenzaam achterlatend met de liefdevol opgewarmde chocolademelk.

Over de winnaars en verliezers zal nog lang gesproken worden.

Uw redacteur en route: Jan

Van onze waarnemer Joost van Waert:

 Luut van Hoogevest (duidelijk geen DSB-klant) had de kleine lettertjes van het reglement het best gelezen en won de tijdrit in 10' 28", maar Laurens Hitman legde de 10,22 km het snelst af.

 Luut reed in 2003 rechtdoor bij de eerste bocht, hoewel daar een bord 'doodlopende weg' staat. In 2004 hebben we in de 'Luut-bocht' een pijl 'Rechtsaf' gezet, met zijn naam erbij (zie foto in clubblad najaar 2004).

 Luut nam dus halverwege het recht-hoekige parcours de verbindingsweg. Volgend jaar wellicht het schelpenpad? Dan kom je vanuit de verkeerde richting op de finish af! Ook een mogelijkheid om de originaliteitsprijs te krijgen. Joost

Individueel

1	Luut van Hoogevest	0:10:28
2	Laurens Hitman	0:15:45
3	Gijs de Rijk	0:15:57
4	Rob Posthouwer	0:16:02
5	Rooie Kees	0:16:12
6	Gerco Meijer	0:16:31
7	Volkert Boersma	0:16:39
8	Zwarte Bas	0:16:42
9	Peter Verhallen	0:16:48
10	Joeri Kooiman	0:16:52
11	Dark Mooy	0:16:53
12	Jan de Ruiter	0:17:01
13	Joost van Waert	0:17:12
14	Ivan Soenario	0:17:20
15	Frebus van Slochteren	0:17:28
16	Dennis v/d Vlies	0:17:50
17	Ruud Rutten	0:18:18
18	Jos Smulders	0:18:41
19	Michiel Hoogendijk	0:18:57
20	Jan Bultjes	0:19:06
21	Peter Terpstra	0:19:07
22	Jan Harmers	0:19:09
23	Mini Kalivianakis	0:19:11
24	Chris Bruines	0:19:30
25	Corien van den Haak	0:19:50
26	Janine Marien	0:20:12

Ploegen

5. Team De Toppers	0:18:34
Kalivianakis / Marien De Ruiter / Hoogendijk	
4. Team Jos Smulders	0:18:10
Smulders / Bruines / Bultjes / Rutten	
3. Team Borsthaar	0:16:29
Verhallen / Meijer / Van Slochteren / Mooy	
2. Team Jij	0:16:00
Rode Kees / V.d. Vlies / Zwarte Bas / Boersma	
1. Team Joeri	0:15:49
Kooiman / Hitman / De Rijk / Posthouwer	

AFSLUITING 2009 EN → →

Onze beroemde dames verleiden de heren weer tot koddige prestaties

???

Prijzenkast 2009 om de bidons mee te vullen

Voorzitter acht toespraak goed genoeg om voor te dragen.

Zullen we nog even gaan dansen in de EKKO?

K
a
n
j
e
r
s

m
e
t

d
i
e

r
e
g
e
n

h
e

Een bedachtzame Jacob, beetje moe van de (auto) rit

Diepgaande gesprekken aan de stamtafel

Titel 'LE Man van het Jaar' gepronlongeerd?

→ DE TIJDRIJ 2009

Dreamteam 2009: team Joeri

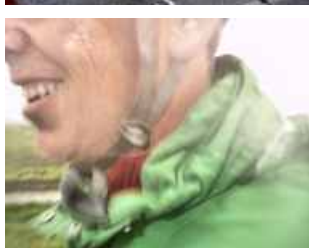
Shirt en wisselbokaal

Luut blijft 'm maar winnen

w
a
t
z
ij
n
d
i
e
f
o
t
o
s
w
a
z
i
g
h
e

Janine wordt Erelid na aankondiging: "ik stop als bestuurslid"

Mini doet voor: "dit is: ik ontken alle dopingverhalen"

De Uitslagen van de quizzzzzzzz

Henk: 4 lettergr'n: 1e=fiets, 2e=com en 4e=ter

Wim: twee woorden: tweede is: Erf 7

De strenge maar rechtvaardige jury observeert aandachtig

IN MEMORIAM

TACO IS VAN ONS WEGGEREDEN

Toespraak van Maaïke Doeven gehouden op de begrafenis van Taco Melissen

Onze fietsmaat Taco is van ons weggereden en hij heeft een grote leegte achtergelaten in ons peloton. Zijn plek was meestal zo ergens in het midden, beetje slingerend en met een karakteristieke lichte tred. Gezellig keuvelend met dees of geen, of voorover hangend in de beugels en hard zwoegend.

Taco was geliefd, vanwege zijn open en relaxte houding, zijn brede interesse, zijn fantastische verhalen over zijn reisavonturen en z'n persoonlijke betrokkenheid. Hij kwam meestal perfect gekleed aanfietsen en met een brede grijns en een goed humeur wist hij je binnen de kortste keren mee te nemen in een aangenaam gesprek.

Taco was ook wel eens onderwerp van gesprek. Enkele maanden geleden nog klauterde hij uit een sloot; hij lette even niet op, nam een slok uit zijn bidon terwijl het peloton zich over een smalle weg wurmde. Er werd geredd en hij had geen tijd meer om te reageren, de sloot was de meest comfortabele oplossing. Zijn kekke witte fietschoenen waren besmeurd met modder, zijn prachtige pak vies en daarboven zijn lachende gezicht. Sportief als hij was deed Taco na afloop volop mee aan het maken van grapjes over zijn buiteling in de sloot.

Hij baalde wel van de beschadiging aan zijn fiets; zijn mooie rode, blitse Cervélo; niet zomaar een frame, maar een bijzondere, licht en met de beste onderdelen. Die met veel liefde door Taco werd verzorgd. Zoals hij al zijn zaken goed op orde had was ook de fiets binnen de kortste tijd weer gerepareerd.

Van Taco leerde ik tijdens een fietsvakantie op Corsica te genieten van uitgebreide lunches tijdens de fietstocht. 's-Ochtends flink doorfietsen, hard werken en daarna een uitgebreide lunch op het terras: voorgerecht, hoofdgerecht, nagerecht, wijn. Dat we daarna nog een berg over moesten leek hem niet te deren. Pas als we weer op de fiets stapten kregen we enige spijt, maar dat belemmerde hem niet om het de volgende dag weer precies zo te doen.

Ja, Taco had het genieten wel tot kunst verheven; op z'n tijd hard werken en daarnaast lekker genieten. En daarbij zorgde hij graag goed voor de mensen om zich heen: hij bakte eens een hele avond friet voor zijn hongerige fietsvrienden en hij zorgde altijd voor lunchpakketjes als één van ons meereed in zijn snelle bolide naar één of ander fietsgebied.

Door zijn goede conditie is de verbijstering in de club groot dat hij is overleden aan een hartstilstand. Vorige week fietste hij nog vooraan mee de Ruiterberg op en nu heeft zijn hart hem in de steek gelaten.

We spraken wel eens over de eindigheid van het leven. Taco wist, na zijn eerdere hartaanval, dat het einde plotseling kon komen. Hij was er niet echt bang voor, nam het leven zoals het kwam. Maar hij was er ook nog helemaal niet klaar voor. Nee, Taco was er nog helemaal niet klaar voor.

En toch is hij van ons weggereden, we zullen hem enorm missen.

OVERPEINZINGEN VAN LAURENS HITMAN

HOKJESDENKEN

of ‘de enige overeenkomst’

‘Racefietsers’

Veel zaken gaan voor het fietsen
Fiets staat buiten of in de schuur
Vindt een goede stadsfiets ook heel belang-
rijk
Zet fiets neer en gaat dan plassen
Spreekt over ‘racefietsen’ ipv ‘wielrennen’
Waaier?
Zet de fiets het liefst tegen de bovenbuis of
achterderailleur
Fietst in een te groot shirt
Heeft ongeschoren benen
Een zadeltas formaat beautycase: geen
probleem
Krentenbollen en boterhammen mee, of
stopt voor appeltaart
Traint niet, maar fietst gewoon
Werkt fulltime en fietst af en toe
Fietst alleen bij goed weer
Budget voor racefiets: wat er overblijft na
bekostigen andere hobby’s
Fietst de Amstel Gold Race en eens in zijn/
haar leven de Marmotte
Ziet een cyclo als een individuele prestatie-
tocht
Ziet het biertje na afloop van het rondje
Ledig Erf als gezelligheid
Leest boeken die niet per se over fietsen
gaan
Laat de fiets thuis tijdens vakanties
Begrijpt niets van ‘wielrenners’
Heeft regelmatig andere verplichtingen op
zondagmiddag
Vriendenkring bestaat voor 10% uit race-
fietsers
Woont zomaar ergens
Voelt zich als een vis in het water bij Fiets-
club Ledig Erf!

‘Wielrenners’

Fietsen gaat voor alles
Racefiets staat/hangt binnenshuis
Heeft minimaal twee paradepaardjes
Plast vanaf de fiets, fietsend dan wel
staand
Spreekt over ‘wielrennen’ ipv ‘racefietsen’
Kan in een waaier rijden
Zet de fiets tegen het zadel neer, heel voor-
zichtig
Fietst in een passend shirt
Heeft geschoren benen
Geen zadeltasje groter dan een binnen-
bandje
Neemt vloeibare voeding en speciale repen
mee
Spreekt niet van fietsen, maar van trainen
Werkt parttime om te kunnen trainen
Fietst bij goed en slecht weer
Budget voor racefiets: ongelimiteerd
Heeft geen andere hobby’s en ziet fietsen
ook niet als een hobby
Fietst criteriums, de Crieg en de Trois
Ballons
Ziet een cyclo als een keiharde wedstrijd
Ziet een biertje na het rondje Ledig Erf als
noodzakelijk aanvullen van de carbs
Leest enkel en alleen fietsgerelateerde lec-
tuur en literatuur
Plant vakanties zo dat de fiets mee kan
Begrijpt niets van ‘racefietsers’
Wordt op slag depressief wanneer er een
zondag niet meegefietst kan worden
Vriendenkring bestaat voor 90% uit wielren-
ners
Woont het liefst in Lunetten
Voelt zich als en vis in het water bij Fiets-
club Ledig Erf!

“U ZULT HET MOETEN ZIEN TE REDDEN”

Henk Stellingwerf maakte met zijn vrouw Henriek dit voorjaar een ronde rond de Adriatische Zee. Zij bezochten per fiets Italië, Kroatië, Bosnië, Montenegro, Albanië, Corfu, weer Italië, Corsica en Sardinië. Toen van Sardinië met de boot naar Spanje. Door het hart van Spanje eindigde de tocht in Lourdes.

Henk en Henriek weten zich prima te redden op een hybride

Het is bloedheet. Inmiddels boven de 30°C. We ploegen omhoog. Albanië is zwaar fietsen. Niet alleen door de hitte, maar ook door het wegdek. De weg is slecht. En er wordt hard gewerkt, heel hard. Binnen 5 jaar willen ze alle wegen van Albanië verbeteren. Soms profiteren we. Dan ligt het asfalt er spiegelglad bij. Net als de afdaling begint. We zoeven naar beneden. Maar niet voor lang. Een vrachtwagen met puin, een wals blokkeert de weg. Er zit niets anders op dan te lopen.

Terwijl we de fiets voortduwen weerklinkt een eerste donderslag. De lucht betreft. We maken voort. De eerste regendruppels voelen we. En vlak voordat de bui losbarst duiken we aan de rand

van een dorp een huis in aanbouw in, die zijn er genoeg in Albanië. Daar zitten we droog en kunnen we de fietsen kwijt. Mocht het tegenzitten dan zouden we hier zelfs kunnen slapen! Maar even later komen de boeren die op het land aan het hooien zijn ons gezelschap houden. Kinderen komen om ons heen. Het is gezellig, ook al kunnen we elkaars taal niet verstaan. De oudste van het Albanese gezelschap maakt ons duidelijk dat we niet in dit huis in aanbouw mogen slapen, maar dat we bij hem welkom zijn. Hij wijst ons zijn huis.

We zijn terughoudend. Deze plek is goed. Maar die vlieger gaat niet op. Onze bezwaren worden weggewuifd met een steeds herhaald *'No Problem'*. Onop-

s'-Heeren wegen zijn niet niet altijd zo spiegelglad geplaveid; beter ware het de kuilen te vermijden

Vergezicht op een dorp 5 km verderop

houdelijk valt de regen met bakken uit de hemel. Uiteindelijk laten we ons overtuigen. We gaan mee zijn landweggetje op.

Binnen worden we ontvangen in de gastenkamer, die alleen bij speciale gelegenheden wordt gebruikt. De vrouw des huizes, het dochtertje en even later de grootmoeder en een paar buurkinderen komen ons gezelschap houden. Er wordt Turkse koffie gezet. De gastheer gaat weg en komt even later terug met Sonja, een jonge vrouw uit de buurt die een beetje Engels spreekt. Eindelijk kunnen we een gesprek voeren.

Waar we vandaag komen. Hoe het leven in Nederland is. Hoeveel we verdienen. Of we rijk zijn. De oudste zoon van deze mensen werkt in het buitenland, zoals zoveel Albanezen, en zorgt zo voor de broodnodige inkomsten. Water wordt opgepompt. Er wordt voor ons gekookt. Er worden bedden opgemaakt. De weg naar de wc, niet meer dan een gat in de grond, wordt gewezen. En en passant laat de boer ons vol trots zijn 3 koeien zien. We voelen ons bezwaard hier te overnachten, maar voor deze moslims is gastvrijheid een erezaak.

De volgende dag. We vertrekken vroeg. We krijgen kaas, melk en bloemen mee. Na de onvermijdelijke foto worden we uitgeleide gedaan. Het weer valt mee. Maar in de loop van de dag begint het opnieuw te regenen. We passeren de grens en belanden in Macedonie.

We zien een camping, het stortregent inmiddels. Onder een afdak van het toiletgebouw vinden we een droog plekje. Er staan veel caravans, en als we goed kijken zijn het allemaal Nederlanders! Een niet nader te noemen senioren-kampeerclub heeft zich hier gevestigd. Een enkel gordijntje schuift opzij - we worden bekeken. Het regent steeds harder. Er valt zelfs hagel. Nu waagt een enkeling zich buiten, want deze mensen zijn net zo zuinig op hun caravan als wij op onze fiets. Wij maken de balans op. We zitten zonder eten op deze camping waar zo te zien ook niets te krijgen valt.

Één uur later. De regen wordt wat minder. Daar komt iemand op weg naar het toiletgebouw! "Goedenavond!" zeggen wij monter. Want hier ligt onze kans. Bij onze landgenoten kunnen we wellicht iets van brood versieren. Waar we vandaan komen, is de vraag. Ja, helemaal uit Holland. "Is hier een winkeltje in de buurt?" Nee, dat niet. "Kunnen we hier ergens aan eten komen"?

We worden verwezen naar het dorp 5 kilometer verderop. Wat nu? Een lichte aarzeling maakt zich van de vrouw meester. Haar antwoord: “U zult het moeten zien te redden”. Verbluft blijven we nog een tijdje in het toiletgebouw. Dan komt er een autootje aan rijden. Een Yoego van zeker 20 jaar oud. Uit de communistische tijd. De deur zwaait open en een man komt joviaal op ons af. De Macedonische campingbaas.

“Welcome in Makadonia” zegt hij met een brede grijns. Of we zin hebben in een schnaps. Jazeker! De kofferbak gaat open. Naast zijn LPG-tank ligt een fles en een stapel plastic bekertjes. Het sterke spul wordt ingeschonken. We proosten op de gastvrijheid van de Balkan.

Over Albanië

Albanië is echt een land voor Bobo-tours op mountainbike. Al hield onze Hybride opgebouwd door Jean-Paul Dupree het ook fantastisch in dit ruige landschap. We hebben op onze hele tocht 5000 kilometer gefietst en nog geen lekke band gehad.

Albanië kent stukken ongerepte natuur, slecht wegdek, vriendelijke bevolking en het land is niet duur.

Corruptie zijn we niet tegengekomen. Wel kan je de grote steden en de rode wegen op de kaart beter vermijden.

En een beetje opschieten want Albanië is ontdekt door de Asphalt-partij en de Projekt-ontwikkelaars.

Henk

Henk kan terugkijken op een prachtige vakaansie

DIE LEIDEN DES JUNGEN ...

ZWARE NACHTEN

Artsen Zonder Grenzen is tegenwoordig een populaire organisatie; een galeriehouder laat bekende ontwerpers en kunstenaars van houten plankjes bijzondere objecten maken, waarvan de opbrengst bij verkoop naar AZG gaat. De als geniaal omschreven jonge Duitse schrijver Daniel Kehlmann wijdt in de hippe en irritante roman *Roem* een belangrijk hoofdstuk aan een arts zonder grenzen en een Amsterdams organisatiebureau organiseerde dit jaar een achtdaagse fietstocht van Pontechianale in Italië naar Valkenburg, om geld voor de organisatie op te halen. Aan deze tocht heb ik deelgenomen.

Met negen man in het team, waaronder Eltjo Keijer, ook van Ledig Erf, was het gelukt meer dan 15.000 euro op te halen. Samen met zo'n tien teams 1300 km en heel veel hoogtemeters overwinnen. En overnachten op campings. Voor vertrek leek mij dat geen gemakkelijke klus. Dat was het ook niet, kan ik nu zeggen.

Alma (of Anna?) Mahler

In tegenstelling tot Ilja Leonard Pfeiffer heb ik geen bierbuik mee te slepen. En aan zijn boek *De filosofie van de heuvel* zou ik onderweg, in het begin althans, weinig gehad hebben. De eerste dag stonden er twee echte bergen en de Lautaret op het programma. Eerst de Col d'Angel, dan de mooiste aller bergen, ongeacht van welke kant je er naar boven gaat, de berg met een naam als de achternaam van de mooiste vrouw die je je kunt voorstellen: de Izoard. Al op de eerste klim viel de eerste uitvaller te betrouwen, teamgenoot Michel. Hij was te moe en kon heerlijk de hele week Kerouac lezen. Mijn benen waren in de Italiaanse

mist ook nog niet al te best, maar op de zonbeschenen Izoard stukken beter. En wat doe je dan als je later als 1e boven op de Lautaret bent aangekomen, nog voor Kees, die de rest van de reis de snelste zou blijken te zijn? Juist, je rijdt nog even samen de Galibier op voordat je naar de camping in Bourg d'Oisans afdaald. Om daar een tentje op te zetten. Een tent opzetten? Nou ja. Gelukkig werd er door meereizende vrijwilligers ook een partytent met bar opgebouwd. Met bier, rode wijn, het avondeten en... Anna, één van de vrijwilligsters.

Joeri in de bocht: de Izoard als mooiste vrouw of als hermeneutische cirkel?

The morning after is soms een 'bittere pil'

In het hooggebergte moet je over de bergen je eigen filosofie ontwikkelen. Je sleept echter geen hele boekenkast mee naar boven, ook ik niet. Hoewel, met mijn 55 kg, had ik nog wel wat kilo's aan boeken kunnen meenemen om op een gemiddeld gewicht te komen.

Toch lijkt het mij beter na thuiskomst op de bank te gaan liggen nadenken. Een reisverslag is niet altijd even spannend. Iemand huft van A naar B, causeert wat met de lokale bevolking en gaat weer naar huis. Wielrennend gaat het allemaal nog wat sneller. Op de mooie zondag dat ik dit zo overdenk, lag ik lang op de bank en las *Oblomov*, die zelf de hele dag in bed ligt na te denken. Rond half vier begaf ik mij naar het Ledig Erf en dronk daar port. Na thuiskomst om 19.00 uur viel ik op de bank in slaap terwijl ik naar de liederen van Alma Mahler luisterde. De filosofie die ik deze dag ook nog heb ontwikkeld, heb ik ontleend aan de interpretatiefilosofie (hermeneutiek) van de filosoof Hans Georg Gadamer.

De ware aard van de berg achterhalen, door er een dialoog mee aan te gaan, waarbij je oorsprong en omgevingsfactoren van de berg betreft. Op deze manier moet het kleinste steentje van de Izoard iets over de hele berg vertellen, en de hele berg verduidelijkt het kleinste steentje. De hermeneutische cirkel. Invoulen en afstand nemen. Maar probeer

een berg maar eens aan het praten te krijgen. Een door natuurkrachten gevormde verhoging in de aardkorst, waarop fietsers door zwaartekracht en de dwalingen van wegebouwkundig ingenieurs worden tegengewerkt, als zij zich naar boven willen begeven. Weersomstandigheden kunnen daarbij een verzwarende of verlichtende factor zijn.

Laten we zeggen dat het tijdens de Tour for Life in de Alpen prachtig weer was, zij het wat aan de hete kant. En dat het na de wonderlijk mooie mistige Elzas pleurisweer werd. De Elzas, zonder commerciële ski-oorden, waar geen Berlijns holocaustmonument in somberheid tegenop kan, en wel eenzame houthakkers en morsige houtzagerijen. En gelukkig de partytent op de camping. En...

Het was weer gaan regenen in Luxemburg en ik zat in de mooie zilveren Seat Leon van onze verzorger Marcel te luisteren naar harde techno. Mijn fiets stond op het dak, maar mijn teamgenoten reden de laatste twintig kilometer naar de camping wel gewoon vrolijk door. Vanavond zou de bonte-avond zijn. Feest, muziek, gelach. Het zou niet voor mij zijn helaas. Een existentialistisch braken vlak voor de partytent en gelijk na het avondeten, voor mij bestaande uit een paar blaadjes sla, had de dokter en mij de waarheid doen inzien: het is mooi geweest.

Pass auf: die Nacht wird schwer

Samen 15.000 euro opgehaald: voorwaar geen gemakkelijke klus met zo'n vaag routekaartje!

Ga maar gelijk heerlijk alleen in je tentje liggen. De Spaanse griep misschien? En verderop klonk het gelach en de muziek. Onder mij trok de kou van de grond door het luchtbed mijn lichaam in.

*Und die Nacht wird schwer!
Schlafe Herz! Du hörst keine Stimme mehr!*

(Alma Mahler/ Otto Julius Bierbaum)

De Wanne en de Redoute reed ik op als passagier in een mooie zilveren Seat, luis-terend naar de harde techno. Voor het eerst in mijn leven kon ik dat wel waar-deren. Buiten regende het. In de auto had eigenlijk ook Anna moeten zitten. Marcel en ik hadden al eens geprobeerd haar een dagje met ons mee te laten rijden, weg van haar vriendje, een plompe jongen met een duistere stierenkop. Hoe vaak was ik hem wel voorbij geschoten bergop! De mooie geelgroene ogen en het fijne gezichtje van een fijne tafelgenote, door wier tengere lichaam af en toe een ver-tederend rillinkje kroop... Ik zal het voor altijd moeten missen.

Na thuiskomst was ik geweldig aan de diarree geraakt en viel daardoor in drie

nachten nog drie kilo af. Pas twee we-ken na aankomst zat ik daardoor weer op de fiets voor een rondje Ledig Erf, na een avond samen met deels aangenaam vrouwelijk gezelschap veel jenever en bier drinken in een doorrookt café. Dan is zelfs de brug over het kanaal te ver. Mijn seizoen is wel zo'n beetje ten einde gekomen na 1200 km. in een week ge-fietst te hebben. Het winterseizoen be-gint, en ik warm mij aan de gedichten van Stefan George:

*Sengende strahlen senken sich nieder
Nieder vom wolkenfreien firmamente
Sengende strahlen von blitzender
kraft.*

Joeri

P.S.: de redactie wenst Joeri een 'snel herstel toe' van deze heftig emotionele Tour for life!

De duistere stierenkop van Stefan George

28 juni staan we met twee Ledig Erf teams aan de start bij de Jeantex Tour Transalp. We wanen ons 7 dagen lang profwielrenners in de Tour de France. Ontbijt, fietsen, slapen, avondeten, slapen.

T
R
A
N
S
A
L
P

Passo Stelvio	2753 m
Passo Gavia	2604 m
Timmelsjoch	2509 m
Passo Foscagno	2295 m
Bielehöhe	2024 m
Hahntennjoch	1894 m
Pillerhöhe	1559 m

De Tour wordt in bed gewonnen! Effe met de benen omhoog voordat ik vanavond weer aan de pasta moet.

Worstje!!

Chris, we moeten een strategie bedenken! Een vierde plek is echt net niks.

Ik heb een idee! We gaan gewoon zo hard mogelijk omhoog, en zo hard mogelijk naar beneden.

Strak plan, doen we.

De twee eerste etappes worden de Ledig Erf Damen twee keer vierde bij de dames, wat een vierde plek oplevert in het algemeen klassement. De Herren doen leuk mee bij de categorie Masters (mannen samen ouder dan 80).

Meiden, we helpen jullie wel. Anders gaat het jullie niet lukken.

Wir sind die schnellsten Männer mit Haaren auf den Beinen.

Herken je Mini en Christa? Ze starten elke dag vooraan. Een goed begin is het halve werk, nietwaar.

Bert en Hans staan hierachter ergens.

krrrrrrrriebels

Gewoon zo hard mogelijk omhoog...

Christa, niet te hard! Help! Anders kan ik je niet bijhouden.

2. Etappe: Innt - Ischgl |

1. Etappe: Innt - Ischgl |

(22) Dames

Rang	Team	Time	Plaats 1	Plaats 2	Plaats 3
1.	SchweizerAlpen & Region	12:0	Stefan Mader	12:0	0
2.	Kaiberg.com	12:0	Schweizer Alpen	12:0	0
3.	Ludwig	12:0	Samuel Schuster	12:0	0
4.	Ludwig	12:0	Stefan Mader	12:0	0
5.	Ludwig	12:0	Stefan Mader	12:0	0
6.	Ludwig	12:0	Stefan Mader	12:0	0
7.	Ludwig	12:0	Stefan Mader	12:0	0
8.	Ludwig	12:0	Stefan Mader	12:0	0
9.	Ludwig	12:0	Stefan Mader	12:0	0
10.	Ludwig	12:0	Stefan Mader	12:0	0

2. Etappe: Innt - Ischgl |

(24) Masters

Rang	Team	Time	Plaats 1	Plaats 2	Plaats 3
1.	Top Fit Rastberg	20:0	Stefan Mader	20:0	0
2.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
3.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
4.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
5.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
6.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
7.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
8.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
9.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0
10.	Ludwig	20:0	Stefan Mader	20:0	0

T
R
A
N
S
A
L
P

INTERVIEW PETER VERHALLEN

FIETSEN ALS ONSCHULDIGE GEKTE

Wie is toch die man in het geel die behalve snel ook nog heel lang kan rijden? Wat beweegt hem tot zijn fietsproject? Ehhh, één project?

Sinds wanneer fiets je?

“Mijn eerste fietstocht was met mijn vader naar een voetbalwedstrijd in Hilversum (40 km heen en dan weer terug); ik was toen 6 en kon net drie dagen fietsen. Bij terugkeer was mijn moeder behoorlijk kwaad. Met hem fietste ik vaak in de weekenden en vakanties, bijvoorbeeld Haarlem – Texel.

Op de middelbare school reed ik vaak in de pauze met mijn klasgenoten het Kopje van Bloemendaal; meestal won ik dan. Op mijn 16^e kreeg ik mijn eerste racefiets. Ik mocht van mijn ouders een tocht naar Maastricht maken, maar ben meteen doorgereden naar Parijs. En terug. Ik stond onder de Eiffeltoren maar ik kon de toegang niet betalen.

Eigenlijk wilde ik wielrenner worden maar volgens mijn vader was dit allemaal veel te duur.

Na een kleine dip in de studententijd kocht ik in 1980 zelf een racefiets. Ik werd lid van De Volharding en ging zo’n twee jaar echt koersen. Daarna kreeg ik een baan en ontbrak de tijd ervoor.

Zo ontstond het toerfietsen: als het maar lang en ver was. Ik reed veel met Jacob en Kees en verre tochten in het buitenland zoals Zwitserland en Italië.

Ik heb inmiddels mijn zesde racefiets en fiets nu zo’n 8.000 km. per jaar. Elke week bij het Ledig Erf haal ik niet vanwege an-

dere bezigheden, één keer per maand doe ik het fietsproject, dan spinnen (in De Kwakel en Houten) en wandelen. Eigenlijk rij ik vrij onregelmatig. En hardlopen, maar dat is niet mijn ding: je krijgt er van die zere benen van!”

Hoe kwam je bij Fietsclub Ledig Erf?

“Ik ben zoegezegd uit de oertijd van de pré-club. We fietsten met een aantal mensen: de latere oprichters van de club. Jacob heeft bij één of ander cafe-jubileum een fietstocht georganiseerd en op die middag is het idee van de fietsclub ontstaan. Bepalend was de zondagmiddag, een vaste route (gemaakt door Ineke Galama), een ledenlijst, een informeel bestuur (zo was ik 7 jaar penningmeester) en verder geen formeel gedoe. Zo sta ik ook op de oprichtingsfoto. Door de vele vrienden en kennissen voel ik me nog altijd erg verbonden met de club.”

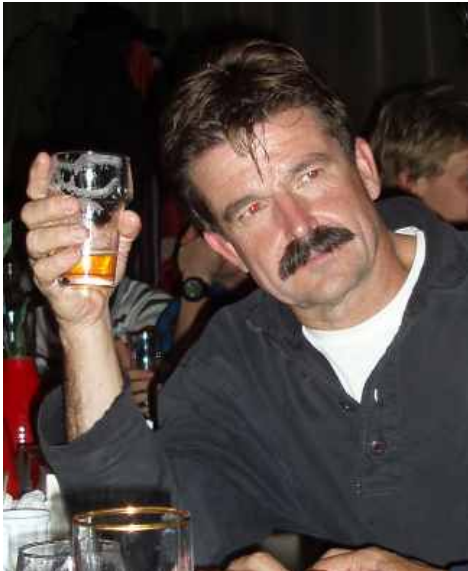
Foto's uit de oertijd: Peter Verhallen 2e van links in fleurige 1974 trui

Wat vind je van de club nu?

“Er is sprake van een evolutie: men is steeds harder gaan rijden. Een aantal hardrijders gebruikt Ledig Erf als training. Daardoor is het karakter wel veranderd. Maar verder rijden we nog steeds ons rondje.

Hoogtepunten vind ik de tochten die we samen rijden: Criquelion, LBL, IJsselmeer, e.d. En dan de opening, sluiting en de feesten! Hoewel ik natuurlijk vaak als solist rij, vind ik bij het Ledig Erf het sociale aspect van het samen rijden minstens even belangrijk.

Diepteunten vind ik het vertrek van Jacob, het ‘thuishonk’ en dan dat schilderij van Kees. Vreselijk toen ik de kwast over ‘Kees de redoute op’ zag gaan: dat prachtige schilderij van hem, aan de hand van een foto gemaakt door Maria (Peters vrouw) tijdens LBL.”

Na 200 km. gaat zo'n fietsbiertje er goed in. Of anders wel twee!

Wat is Het Gemeente Tochten Project?

“Het toerfietsen beviel prima: ‘noem mij een willekeurige plek in Nederland en ik fiets er heen’, zei ik vaak. Maar er ontbrak iets: een doel, een plan. Zo kwam ik op het idee van het gemeentetochten-project: ik fiets naar alle gemeenten in Nederland. Ik hanteer een lijst van de gemeenten van 1985 (730 stuks), gerangschikt van grote naar kleine gemeenten (inwonertal). Het is heel simpel: je moet het in één dag (kunnen) rijden. Gemiddeld is een tocht 200 km.; zo'n 150.000 km. in totaal.

De eerste 100 heb ik gedaan vanaf de IBB (de eerste tocht was dus Amsterdam), de tweede serie van 100 vanaf Tolsteeg en sindsdien alles vanaf ‘standplaats Houten’. Op 1 januari 1985 ben ik begonnen aan dit project. Dit jaar zat ik op de helft (10 mei 2009; zie clubblad zomer-nummer, p. 24); op 1 januari 2010 ben ik 25 jaar bezig.” Hij laat ons het A4-tje zien waarop de namen van de gemeenten staan, met erachter handgeschreven de datum en de afstand. “Morgen rij ik naar nummer 376: Ubbergen.”

Haalt je het?

“Als ik zo doorga, heb ik op mijn 85° alles gereden. Dat wordt dus spannend. Ik reken erop dat ik na mijn pensioen 1x per week kan gaan rijden ipv nu 1x per maand. Dan zou ik zo rond mijn zeventigste klaar kunnen zijn; dat is wel wat realistischer.”

Wat vind je familie van het project?

“De kinderen beschouwen mijn project als een vrij ‘onschuldige gekte’. Maria

en ik hebben elk een eigen leven maar ik geloof dat ze het wel bijzonder vindt... Zij fietst met heel veel plezier bij haar eigen fietsclub wthouten (zie de mooie site!). Fietsen samen met Maria lukt niet zo, maar wandelen des te meer.”

Wat is je persoonlijke hoogtepunt?

“Mijn persoonlijk hoogtepunt was in 2007 de tocht Parijs-Brest-Parijs. Een heel emotionele gebeurtenis. Samen met mijn maatjes zo’n tocht kunnen rijden: dat vond ik heel bijzonder.

Daarna komen mijn tocht in 2000 naar Gibraltar, Trondheim-Oslo, Bordeaux-Parijs. En mijn Mont Ventoux PR van 1 uur 18 min. natuurlijk.

Peter op de Mont Ventoux, met Maria in zijn wiel

Eigenlijk wil ik elke vijf jaar ‘een kunstje’ doen. Bij ‘Gibraltar’ werd ik 45 jaar, 2000 was het millenniumjaar en ik was toe aan een soort sabbatical.

Mijn kunstje in 2010 zal een rondje Oost-zee zijn: daar ben ik nog nooit geweest. Of een wandeling van een maand.”

Peter pakt liefdevol één van de vele zwarte boeken van de plank met gegevens en indrukken van elke tocht en toont ons zo enkele van zijn hoogtepunten.

Wanneer komt De Grote Aftakeling?

“Het is meer dat je de jaren (Peter is 54 jaar, red.) merkt dan dat je ze voelt. Zo gaat de krachttraining nu wat minder, bij de Mont Ventoux lever ik elk jaar een minuutje in: daar berust ik dan maar in. Ik houd er rekening mee dat mijn project misschien niet lukt.” Op onze vraag of het later ook mag met zo’n electrisch ondersteunende fiets, antwoordt Peter resoluut: “dat is onbespreekbaar: het is op eigen kracht of niets.”

Peters muze, trots op haar nieuwe fiets op de Mont Ventoux, ook al zonder helm

Wat mogen we niet van je weten?

Hier komt Maria ons te hulp: “bij mijn fietsclub in Houten mag Peter niet komen, ondanks dat het een hele leuke en goede fietsclub is met ook veel prima vrouwen: tja, hij draagt geen helm hè.”

Nog een project ...?

Dan blijkt ineens dat Peter nog aan een heel ander project werkt. “Ik doe nog een continue wandeling: van Houten naar Rome en wie weet waar verder naartoe: Griekenland? En verder?”

En met Maria loop ik naar Santiago de Compostella. Overmorgen vertrekken we voor een stukje van de Santiago route samen en daarna loop ik zelf nog twee weken in Italië.”

Wie is de volgende geïnterviewde?

“Graag zie ik één van mijn companen van Parijs-Brest-Parijs geïnterviewd: Janine: een geweldige vrouw die middenin de fietsclub staat. Laatst kwam ik haar tegen in Hoog Catharijne en zei ze: morgen is het precies twee jaar geleden dat we finishten in Parijs.”

Tenslotte nog een anekdote

“Laatst ging ik voor mijn project met de veerpont naar Ridderkerk. Ik reed zoals gewoonlijk naar het plaatsnaambordje, dat hier direct aan de kant stond. Dus reed ik meteen terug de pont op. Had je dat gezicht van die veerpontbaas moeten zien: hij vergat me zelfs een kaartje voor de terugtocht te rekenen!”

Na enkele straffe herfstbokken wensen we Peter in de deuropening een goede tocht naar Ubbergen toe, morgen op zijn eerste vakantiedag. Maria: “hé, heb je morgen al vakantie?” Had je haar gezicht moeten zien ...

Patricia, Jan, Otte

“Hoogtepunten zijn de tochten die we samen rijden”: nr. 371: Nieuw-Beijerland samen met clubgenoten gereden (op de helft van de lijst).

HOBBIES NAAST HET FIETSEN

Dit keer in deze rubriek: wijndruiven. Zonnige berghellingen met eindeloze wijnvelden. Al tijdens het fietsen een genot voor het oog. Het hoeft niet altijd bier te zijn bij de après-fiets ... Nader onderzoek leert ons veel.

In de Jura worden bijzondere wijndruiven geteeld. In het wijndorpje Pupillin vlak bij Arbois zijn alleen traditionele wijnen in de caves verkrijgbaar. Het zijn de druiven Ploussard en Savagnin die de dienst uitmaken. De Ploussard wijn lijkt wat kleur betreft op een donkere rosé maar is een rode wijn en smaakt uitstekend. De Savagnin druif wordt gebruikt voor de Vin Jaune. Een merkwaardig product. Het gist 6 jaar en 3 maanden na op het vat waardoor de witte wijn een diep gele kleur krijgt en de hoeveelheid indikt tot 62% van de oorspronkelijke aantal liters.

Dan komt de wijn in de tradionele flessen van 0.62 liter. De wijn is prijzig, maar zeer lang houdbaar. Flessen van tweehonderd jaar oud zijn nog steeds drinkbaar.

Hobbieredacteur: Jan

HOOGTSTAGE IN DE FRANSE ALPEN

BUFFELEN IN DE BERGEN

Daar sprongen ze weer vanachter de rotsblokken tevoorschijn, de schalkse herderinnetjes. Al vaker zorgden deze virtuele verschijningen voor nieuwe moraal als ik ergens bergop weer eens tegen mijn grenzen aan het vechten was. Mijn bijkomende gedachten waren op zulke momenten meestal aanmerkelijk platter dan het actueel af te leggen parkoers. Dat was nu geloof ik ook weer het geval. Ik laat het verder over aan de fantasie van de lezer.

Het was op zaterdag 29 augustus precies 10 jaar geleden dat ik voor het laatst de Col de la Bonette (Restefond) beklom, met zijn 2802 m. de hoogste passage in Europa (de feitelijke col ligt enkele meters lager). Dat was tijdens de 14-daagse Grote Alpentoeer (mijn 2e), een door Cycletours georganiseerde groepsreis. Van dit soort reizen ken ik de leden van ons 8-koppige gezelschap waarvan Vlaardinger Erik van der Lippe tegenwoordig ook in Utrecht woont. Bij sommige LE-ers is hij ook wel bekend onder de naam Erik Ligfiets of Beren-pootje (al hoort hij die bijnaam wellicht niet graag).

We beklimmen de Bonette vanuit Jausiers met ongeveer 24 km. en 1590 hoogtemeters voor de boeg. Het is de laatste van 6 fietsdagen dus de beste benen liggen inmiddels achter mij. Gelukkig zijn de omstandigheden ideaal, strak blauwe hemel, graadje of 28. Als erkende 'niet-zo'n-goede-klimmer' en nog eens extra gehandicapt vanwege de zwaarste fiets van de hele groep (8.85 kg tegen de lichtste van materiaal freak Adri uit Goes: 6.10 kg, beneden de UCI-norm als ik het wel heb) moet ik al vrij snel in de klim lossen bij de rest. Maakt niet uit, we zien elkaar boven wel weer.

Stoere mannen, genomen door een herderinnetje

Op eigen tempo overwin ik de tussen 6.5 en 8% liggende stijgingspercentages en geniet van de omgeving. Best fijn zo'n triple, bedenk ik. Hoewel, het kleinste voorblad gebruik je in Nederland nooit, behoudens misschien op de Keutenberg.

Op mijn as. nieuwe fiets toch maar een compactje nemen dan? Daar kom ik nog even niet uit want er moet gewerkt worden. De echte worsteling komt pas als de hoogte van 2100 m. is bereikt, en stijgingspercentages van ca. 9% (max. 10.8%) dienen te worden overwonnen. Daar liggen ook de rotsblokken waar achter vandaan... nou ja.. ik fiets door, ik doe het voor hen.

Na de gevreesde laatste steile kilometer vind ik mijn makkers terug bij het monument. Het is er behoorlijk druk met

Col de la Bonnette (2802 m.) met d'n ouwen Trek

andere fietsers, maar vooral met via tussenkomst van niet op eigen kracht bovengeraakte soortgenoten. Hun bewondering is ons deel. Volkomen terecht natuurlijk.

Als er genoeg is genoten van het fantastische uitzicht en de foto's zijn gemaakt duiken we gezamenlijk de afdaling in, terug naar Jausiers en terug richting Barcelonnette, gekende pleisterplaats voor bergfietsers. Logeren doen we enkele kilometers verderop, in het op 1360 m. gelegen Hotel Soleil des Neiges in ski-oord Le Sauze (www.soleildesneiges.fr).

Beklimming van de fietsbrug in de Hoeksche Waard (Kinderdijk)

Dat betekent elke dag een slotklim van 250 hoogtemeters; met nog enkele steile stukjes van 10 à 14 % erin. Maar de locatie vergoedt veel: het hotel heeft een mooi buitenterras met uitzicht op de bergen rondom en biedt een uitstekende verzorging met zowel 's ochtends als 's-avonds flinke aanvulling op het normale menu met extra wielereuten. Er wordt veel gelachen op terras en aan tafel.

De 5 dagen ervoor befietsen we alle cols die er in de omgeving toe doen, in dagafstanden van gemiddeld zo'n 100 km (73 – 138 km.). Het zijn er 7, die je tesamen het Brevet van de L'Ubaye kunnen opleveren. Moet je wel van colstempelen houden (hauteprovencenumismatique.e-monsite.com/rubrique,club-cycliste-ubaye,237214.html). De eerste dag is het nog een beetje wennen, zo uit het vlakke vaderland vandaan.

Daags voor vertrek naar Zuid-Frankrijk rijd ik met enkele reisgenoten nog een rondje Hoeksche Waard, met een paar viaducten en bruggen als de belangrijkste obstakels. Na de eerste inrijdag gaat het gelukkig rap beter, het is volop genieten van het fietsen en van de fraaie omgeving waarin dat plaatsvindt. De klim (niet de afdaling) van de Col de la Cayolle bevalt me het meest, een schitterende klassieke Alpengol. Ook de Col de Vars en de Col d'Allos vallen goed in de smaak, mede vanwege de prima lopende afdalingen waar je makkelijk boven de 70 km/u uit-

komt. Wel die vermaledijde Duitse motorrijders goed in de gaten houden: als die schuin door de bochten langs komen scheuren wil het spiegeltje nog wel eens op heuphoogte valse wind veroorzaken. Vanwege de Tourhistorie nemen we de klim naar Pra Loup, een weinig aansprekend ski-oord ook maar even mee.

Het was op deze klim naar 1600 m. dat Eddy Merckx in 1975 instortte en werd

bijgehaald door onder meer Bernard Thevenet, etappewinnaar van de dag die in één moeite door de gele trui van Eddy overnam. Bij wielerminnende Nederlanders staat echter de valpartij van Joop Zoetemelk in 1980, veroorzaakt door zijn superhelper Johan van de Velde steviger in het geheugen gegrift. Joop reed op dat moment in het geel en de 2e touroverwinning na die van Jan Janssen leek met hem op het asfalt te donderen. Zo ver kwam het gelukkig niet. Hij zat weer snel op zijn fiets en wist de aansluiting met de koplopers snel te herstellen. Wil je nog

even nahuiveren? Bekijk dan dit filmpje: www.ina.fr/sport/cyclisme/video/I00011345/chute-de-joop-zoetemelk-dans-la-montee-de-pra-loup.fr.html.

Al met al een meer dan geslaagde fietsweek, tevens een gedroomde voorbereiding op de cyclosporive La Charly Gaul in Luxemburg. Ik zie er naar uit om de komende jaren nog eens naar deze regio te trekken. Met een nieuwe en wat lichtere fiets. Hopelijk staan de herderinnetjes dan weer klaar om mij op mijn moeilijke momenten in de klim bij te staan. Ik zal het nodig hebben. Joep

TYPISCHE LEDIG ERF KLASSIEKERS

Het Rondje IJsselmeer was op 5 en 6 september. De weersvoorspelling was onheilspellend. Toch vertrok om 08.00 uur een groep bikkels, waaronder de redactrice, voor het rondje IJsselmeer in twee dagen. Ter hoogte van Amsterdam kon men een zware regenbui niet ontwijken. Daarna is er geen regendruppel meer gezien. Wel bleef de harde wind aanhouden. De beloning was 30 kilometer lang wind in de rug op de Afsluitdijk, met halverwege de tussenstop bij het monument (zie foto achterzijde). In de vooravond arriveerde de groep op de camping in Oudemirdum. In rap tempo werd het bier, nootjes, olijven en chips genuttigd. Monique had weer goed gezorgd voor de inwendige mens. We werden zoals altijd weer hartelijk ontvangen in het plaatselijke restaurant met de traditionele pasta maaltijd. Het bleek een goede bodem voor de volgende dag. Zonder tegenslagen, moe maar voldaan kon op het Ledig Erf de jaarlijkse ronde worden afgesloten met een... .

En de Mergelland?: lekker klimmen en dan gezellig bij de Limburgse boer op zolder.

DE HOOGSTE LA

“Er zijn twee tochten die ik een keer wil overdoen”, zei reisgenote Brigit terwijl wij ons verwarmden aan een kampvuur in de Namibische woestijn (2007): “Ladakh en Kirgizië. Ook iets voor jou?”. Waren het ‘fata morgana’s’ die ik de volgende dag zag van hoge steile sneeuwbergen terwijl ik zo hard mogelijk over het wasbord door prachtig vlak Namibië reed? Toch maar eens naar echte foto’s vragen....

De voorbereiding

Acht mensen en één geïnteresseerde (ik dus) zien wel iets in die tocht in NW-India en Vlieg&Fiets wil het wel weer organiseren. Kortom: die reis zit meteen vol (18 mensen), waaronder ook Ledigerfer Wim Graafmans. Allemaal mensen die inspanning en ontspanning goed kunnen combineren: “wat was het zwaar vandaag en wat was het prachtig”. De tocht is mooi opgebouwd (zie profiel) om aan de hoogte te wennen en later de echte cols aan te kunnen. Als toetje is er de Taj Mahal. Ik besluit mee te gaan. Ik rij extra kilometers en zit al vroeg in Limburg en de Ardennen. Dat geeft resultaat: bij de opening haal ik mijn eerste ‘brevet’: de bolletjestrui gesigeneerd door Steven Rooks. Dat stimuleert. Mijn ATB is in vertrouwde handen bij Harry zodat elk onderdeel perfect is afgesteld. Ik ga bij Ine langs voor een spirituele opkikker: zij heeft de tocht ook gemaakt en weet me in te wijden in gompa’s en stupa’s: linksom hè! Nog Kuifje in Tibet en Jonathan (van Cosey) lezen en dan ben ik helemaal klaar voor Ladakh.

Opwarmen

Na de verzengende hitte van Delhi is Shimla een heerlijke bergdorp om te beginnen. Hier krijgen we de eerste curry van onze Nepaleze begeleidingsgroep en

produceren onze darmen vanaf dan een gele smurrie: er blijkt prima op te fietsen! Het is droog en heet wanneer we langs de woest stromende rivier de Spiti rijden (25-30° C) en de weg

gaat flink op en neer in de uitgehakte wand. Er wordt konstant aan de weg gewerkt die steeds weer wordt weggespoeld door regen, sneeuw, aardverschuivingen, e.d. De zwarte diesel van die fleurige Tata vrachtauto’s proeft vies. Op de tweede fietsdag probeert onze reisleidster ons op te juttten om 150 km. te rijden: na 133 km. (veel onverhard) en 2600 hoogtemeters is het op. Balans: vrijwel iedereen gestrand in het donker, één fiets is kapot, een paar mensen gevallen,

Geploeter door een beek van ca. 2°C

ik rij bijna het ravijn in wanneer ik een auto wil laten passeren: opletten dus. Volgende dag weer 111 km. en eindplaats Leh is nog ver. Elke middag moeten we minstens 300 m. stijgen om hoger te kunnen slapen. De eerste week vraag ik me af of ik dit leuk vind: heet, stof, slechte wegen, lange klimmen, dwars door ijskoude beken. Maar dan komen de eerste besneeuwde bergen in zicht. We bezoeken drie mooie kloosters, ik drink mijn laatste biertje in Kaza wanneer het hoofd steeds lichter wordt. Het is dan 3637 m.: vanaf hier vermeldenswaard gezien mijn eerdere hoogtepunt Pico Veleta (3396 m.). Vreemd genoeg heb ik nooit een slechte dag: ik rij op de cruise control en hou dit zo uren vol. Ik ben er klaar voor.

Zo'n Yak vlakbij je tent is nog best groot

De echte bergen

Daar staat ie de volgende dag vlak bij onze tenten: een Yak prachtig afgetekend tegen de hoge witte bergen. We rijden naar de Kunzum La (La=pas): 4440 m. Twee Japanners komen langzaam de berg af fietsen: met enorm veel bagage en dik gekleed hobbelen over de keien lijkt me dit geen plezier. Op de pas die typerende felle zon, wind en wapperende gebedsvlaggetjes: we zijn trots. Ondanks de hoogte denk ik nog net op tijd aan Ine's

dwingende advies: linksom langs die stupa's Otte! We duiken van de pas (4440 m.) omlaag het dal van de Chandra in (3200 m.). Twee dagen later de mooiste pas: de Barralacha La. Een lange beklimming die eindigt in een prachtig sneeuwveld zoals ik dat van Jonathan ken en de hoogtemeter wijst 4820 m. Ah juist: dat is dus al hoger dan de Mont Blanc!

Ijsmeertje op weg naar de Barralacha La

De volgende dag volgt dan de Narkeela La (4850 m.) en ach de volgende dag twee passen: Lachlung La (4960 m.), omlaag en weer 250 m. omhoog naar de Pang La (4665). "We zien je daarboven altijd duidelijk rijden in dat geel-groene shirt", zegt men. We hebben die nacht geslapen op 4770 m.: sommigen krijgen last van de hoogte en moeten overdag de jeep in. Iedereen loopt te kuchen en is licht in het hoofd. Als je je plots in je slaapzak omdraait, gaat je hart al tekeer. Fietsen met de cruise control gaat echter prima. Wel extra oppassen zo licht in het hoofd bij zo'n walmende passerende Tata vrachtauto of bus: de weg is slecht en de ravijnen zijn diep. Plotseling verandert het landschap in een hoogvlakte met zoutmeren: daar grazen de schapen met hun lekker warme Pashminawol in die felle ochtendzon: toch nog koude voeten in mijn

Ruig en diep: of je Pontiac hier nog blijft lopen?
 min 15° C synthetische slaapzak. Met versgefallen lichte sneeuw rijden we de volgende dag de Taglung La op: “You are passing through second highest pass of the world, unbelievable is not it?” staat er bovenop. Iedereen is een beetje uitgewoond op die 5205 m. maar volmaakt gelukkig: hoogtegekte? Onze verzorgingsploeg rent heen en weer met kopjes hete Yakboterthee; zij voelen zich weer thuis op deze hoogte.

Dichter bij de grond

We komen in de buurt van Leh. Die hoge pas betekent een heerlijke lange afdaling van 35 km naar ‘slechts’ 4000 m.: een prachtige kampeerplek met uitzicht op grillig gevormde rotsen. We komen op de plek waar de Indische plaat onder de Aziatische plaat schuift en dat geeft grillige en gekleurde rotsen (rood, groen, bruin, zwart). De routes worden wat korter (40 km). Wanneer we het brede Indusdal inrijden hebben we tijd om een paar van de vele Boeddhistische kloosters te bezoeken. We zien vele forten bovenop de bergen: restanten van een roerig verleden. Het barst er van de stupa’s (Ine: bedankt!). Mannenkloosters, vrouwenkloosters, Boeddha’s van twee verdiepingen: het kan werkelijk niet op.

De finale: de Khardung La

Voor de 7 liefhebbers is er dan nog de Khardung La, volgens de borden ‘Worlds highest motorable road’. Vroeg beginnen vanaf Leh op 3500 m. om tijdig langs de controlepost te komen en ondanks de klimkilometers in de benen is de klim lang, zwaar en hoog. Maar zo mooi! Trots sta ik met Wim bovenop de pas van 5378 m. en we oogsten bewondering van de toeristen die hier in busjes omhoog worden gezeuld. Een paar Spanjaarden die gaan downhillen zijn angstig vanwege de hoogte en diepte. De afdaling is de beloning: het eerste deel boven is onverhard dus stuiteren maar het tweede deel is prachtig zoevend asfalt. Het Ladakhse Kingfisher fietsbiertje smaakt werkelijk uitstekend! We proosten op onze 17 fietsdagen: alles gereden (totaal 1216 km.) en 24.207 m. gestegen (gemiddeld 1430 m. pd). Met het hoogtepunt 5378 m. is de klassering

Op en top Ledig Erf: de Khardung La

‘hoogste passen’ behaald, extra in klassement ‘boven 50 jaar, 5.000 meter en 5.000 kilometer (per jaar)’. Bijna 2x de Stelvio en ruim 1,5x de Pico Veleta. Alles gehaald en de ATB en ik zijn ongeschonden.

Volgende hoogtepunt

Fietsen inpakken en wegwezen naar het vliegveld van Leh, waar het vliegtuig maar langzaam tussen de bergen omhoog klimt (cruise control?) richting de hete vlakke van New Delhi. Otte

KOPPOSITIE

Wat moet ik doen met mijn flapperende onderbenen, opgetrokken knieën, kromme rug en verkrampte handen?

Sommige boeken kun je maar het best zo snel mogelijk vergeten omdat het jammerlijk mislukt egocentrisch gekrabbel is. Het is koers! van Nando Boers is zo'n geval. Groot aangekondigd als het eerste boek dat van binnenuit een

professionele wielerploeg functie-neert, komen we uiteindelijk niet heel veel meer te weten dan dat de schrijver sigaretjes rookt in afwachting van... Ja, van wat eigenlijk? Het moment dat de schrijver denkt "Goh wat zit ik hier lekker in China."? Voor ons dus niet zo heel interessant. Waarom niet gewoon bij de Amstel Gold Race of Luik-Bastenaken-Luik gebleven?

Zo kwam ik uit bij Karsten Kroon. Een Nederlandse wielrenner die graag voorjaarsklassiekers rijdt en een boel columns over wat hij meemaakt gebundeld heeft. Het is gekeuvel, maar wel een vrolijk geheel. Maar met de winter verdween de tijd om veel van dit soort boeken te

lezen. Het was nu de tijd van selecteren en kiezen. Iets meer serieuze literatuur, klassiekers ook. En het echte koersen! Op de Nedereindse Berg. Daar rijd ik op dinsdagavond tussen diep over hun stuur gebogen zielen die zwijzaam hun eentonige rondjes draaien.

Zwijgzaam eentonig rondjes draaiend op Nedereindse Berg (foto: opening)

Hebben zij in hun leven zo gezondigd dat zij nu zo gebogen door het leven moeten gaan? Op een oude vuilnisberg, met hun gezicht dicht op het vuil van talloze mensen; tissues, condooms en halfopgegeten broodjes

worst. Over de twee ringen van een oude vuilnisberg... De zon gaat langzaam onder. Een aantal van deze zielen, inclusief ikzelf, mogen nu van de berg af, om een keer ergens anders te gaan fietsen. Het zondagse rondje Ledig Erf bijvoorbeeld.

Daar valt mij op dat iedereen anders op zijn racefiets zit. Met gebogen rug, rechte rug, hupsende billen of met het bovenlichaam vol in de wind. Waarom zoveel verschillen? Zegt een positie op een fiets iets over het karakter van de fietser?

Nu is het volgens mij zo dat hoe sneller de fietser is, hoe beter hij op de fiets zit. Je kunt zien dat hij heeft nagedacht over waar hij mee bezig is. Vaak begint zo iets bij het bezoek aan de fietsdealer die je

Soms is een bezoek aan een fietsdealer noodzakelijk

opmeet en aan de hand van het geschatte aantal kilometers dat je per jaar gaat rijden een fiets opbouwt. Hierna begint dan het gepuzzel. Het zadel kan nog wel wat hoger en meer naar achter en het stuur lager. Of zou een tijdrutstuur het beste zijn? De A-rijders van het Ledig Erf hebben hier het

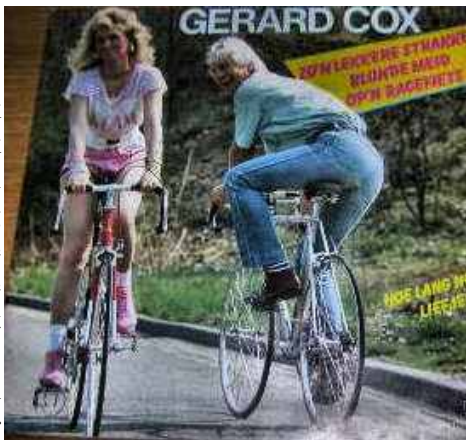
meeste aandacht aan besteed. Kijk maar eens naar Frans, Laurens of Peter Vocking. Een advocaat, huisvader en een meubelmaker. Prima jongens dus.

Maar als ik op zondag mijn benen stilhoud, om mij op het niveau van de B's en de C's te laten zakken, dan lijkt het alsof ik terug ben in de tijd van de Onbekende van de Tour, twaalf wielerverhalen in stripvorm door Jean Graton uit de vijftiger jaren. Nogal oubollig, maar ook interessant omdat de fietsen en de renners behoorlijk goed getekend zijn. En zo zie je hoe Charly Gaul op zijn fiets zat: behoorlijk rechtop. Zoals sommige B's eigenlijk,

maar daar behoorde ik vroeger ook toe. Aanvankelijk wilde ik hier dan ook een vergelijking maken met de bewoners van de Hel van Dante, wat mooi op de Neder-eindse Berg had aangesloten, maar wel erg negatief zou hebben uitgepakt.

Laten we het er op houden dat leeftijd en ervaring een belangrijke rol spelen. Zouden de tragen zich namelijk iets meer over hun stuur buigen en op die manier hun voorwiel van dichtbij bestuderen, dan komen zij net als Dante misschien uiteindelijk ook wel tot het besef dat:

*Mijn kracht tot Godsaanschouwing was vervlogen,
maar als een wiel dat staag zijn kring beschrijft,
Zo werd mijn gevoel en wil bewogen.*

Gedachten die afleiden van een goede zitpositie

(Dante Alighieri, De Goddelijke Komedie, blz. 737, Athenaeum, Polak & Van Genneep, Amsterdam 2001).

Met andere woorden: als in je kop iets anders rondspookt dan de fiets, de fiets en niets dan de fiets, wordt het nooit iets met een goede positie. Het is mijns inziens namelijk niet zo dat een bepaald karakter een houding op een fiets bepaalt, maar dat de fiets zelf een karakter vormt en zijn berijder in zijn macht heeft.

Het is zoals een ruiter te paard: wat moet ik doen met mijn flapperende onderbenen, opgetrokken knieën, mijn kromme rug en verkrampde handen? Paardrijden is een constante wisselwerking van informatie. Een dialoog tussen ruiter en paard. Door soepel en ongedwongen te zitten veert de ruiter met de bewegingen van het paard mee zonder zich vast te klemmen of te verkrampen. Een ruiter die niet in evenwicht

zit en niet met de beweging van het paard mee kan gaan, stoort de gang en de houding van het paard (zie hiervoor: www.houdingenzittepaard.nl).

Ik geloof dat dit in wielertermen *souplesse* heet. Luister naar je fiets en je weet hoe je op het ding moet zitten. Dan fluisteren je wielen je wel in je oor dat je door moet gaan, verder en verder, gestaag versnellend, totdat je het licht uit je ogen hebt gereden. Om dat weer terug te vinden op een terras, weerkaatst in een groot glas bier.

Joeri

NIEUW!: EREGALERIJ DER DOORLUCHTIGEN HET LEDIG ERF WOLKENKRABBERS KLASSEMENT

De Mortirolo is steil, de Ventoux is zwaar maar echt hoog zijn ze niet. Pas boven de 2700 meter begint de dunne lucht de adem af te snijden. Velen zijn geroepen maar slechts weinigen bereiken de eenzame hoogten en kietelen de wolken.

Om opgenomen te kunnen worden in deze eregalerij der doorluchtigen gelden de volgende spelregels.

1. Alleen passen van boven de 2689 meter (50% v.d. Khardung La) die met de fiets zijn opgereden tellen mee.
2. Ieder die minstens 1 jaar zijn Ledig Erf de contributie heeft betaald kan zich aanmelden voor opname in deze eregalerij.
3. Bij aanmelding dient een bewijsfoto te worden meegestuurd waarop duidelijk zichtbaar zijn: de renner, de fiets en het hooggebord.
4. Ooggetuigenverklaringen van andere aanwezige Ledigerfers m.b.t. de prestatie zijn een extra aanbeveling (een foto blijft vereist).
5. Renners worden gerangschikt naar hoogte en tijdstip van de prestatie (wie het eerste boven komt staat het hoogst).
6. Alleen de hoogste pas (dus de beste prestatie) wordt in de lijst opgenomen.

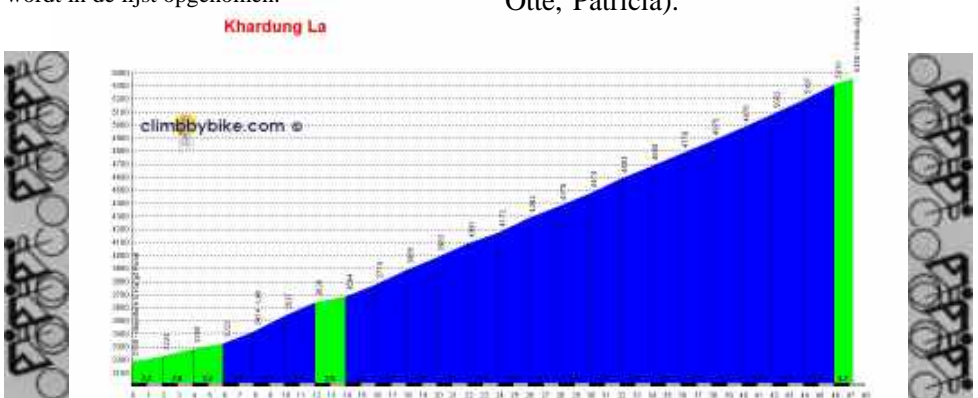
De commissie heeft op basis van de totnutoe bekende gegevens de volgende voorlopige lijst gemaakt:

1. Otte Boom: Khardung La (5378 m): 8-7-2009
2. Wim Graafmans: Kardung La (5378 m): 8-7-2009, 3 minuten later
3. Ine van Schaik: Taglung La (5205 m): juli 2006.

De redactie nodigt alle leden en oudleden van harte uit zich aan te melden voor deze eregalerij (clubblad@ledigerf.nl).

Aanwijzing voor de inzenders: in Europa bv. tellen voor dit klassement wel mee: de Stelvio (2758 m.), de Bonette (2802 m.), de Pico Veleta (3396 m.), maar niet: de Galibier (2645 m.) en Gavia (2621 m.): die laatsten zijn hiervoor immers te laag.

De Commissie Doorluchtigheid (Jan, Otte, Patricia).

LEDIG ERF VETERAAN

Als mede-oprichter van de club behoort Frank Wester met recht tot de veteranen van het Ledig Erf. Dus reed hij deze zomer veteranen wedstrijden.

En wie kwam hij daar tegen? Tim Krabbé. Frank heeft Tim vroeger wel eens uitgedaagd voor een tweekamp: schaken en fietsen. Helaas heeft Tim

Cirkels: Frank probeert van Tim weg te rijden

daar nooit op gereageerd. Hoewel Frank dit seizoen naar eigen zeggen “nooit een platte prijs gereden heeft”, behaalde hij

in het eindklassement 50plus een 37ste plaats (van de 113 geklasseerden) met 17 gereden wedstrijden. De eindwinnaar reed maar liefst 34 wedstrijden. Tim kwam uit in de 60-plus categorie dus ontweek ook nu weer de strijd met Frank. Of de heren elkaar nog gesproken hebben is niet bekend. De redactie heeft overigens uit betrouwbare bron vernomen dat Krabbé tijdens een trainingsrondje in Friesland (hij was daar in het kader van de boekenweek) het heeft gepresteerd lek te rijden op het bruggetje van Barthlehiem. Of dit nog consequenties heeft gehad voor zijn latere prestaties is onbekend. De redactie wenst Frank ook volgend jaar een succesvol seizoen.

Met dank aan Joost van Waert,
namens de redactie: Jan

SCHURENDE SCHAKELS

Otte's roddelhoek

* ‘Boze tongen’ beweren dat het wielershirt van La Haute Fourche van verre erg lijkt op dat van het Ledig Erf.

* Volgens Erik heeft een ‘Malletvinger’ als bijwerking dat je daarmee moeilijk ‘kop’ kunt rijden; Wim, Ruud en Otte hebben deze bijwerking echter niet.

* Het bestuur overweegt om een eigen C-groep te formeren.

* Joeri: mooie jonge dames met net zo’n slank figuur als jij zijn natuurlijk heel aantrekkelijk, maar wel even tevoren vragen of ze getrouwd zijn hè!

* Wanneer je bij een cyclo geen nummer

op je helm plakt, wordt je juist extra gefotografeerd (La Gaul: Jos: 5x; Wa: 11x).

* Het geel/groene shirt begint al aardig ‘retro’ te worden. Vraag afsluiting: uit wie zal de nieuwe shirtcommissie bestaan?

* Sportfotografen vallen vooral op renners met baarden (La Gaul: Jo: 20x; Ja: 7x; overige baarden: 7 x).

* Met het inhalen van de bezemwagen verdien je nog geen Lantaarn (Ma + Jos).

* Rooks heeft nog nooit de Khardung La gereden.

* Voortaan bij terugkeer pilsje drinken in de Kwakel?

CHIMAY, ROCHEFORT, LA GAUL

Ook dit jaar was uw redacteur weer op pad om minder bekende tochten te verkennen: watertorens, kastelen, trappistenbieren aan den einder, luxemburgse heuvels en het genot van de koers.

Mons-Chimay-Mons

Begin mei is het op de terrassen van de markt in Mons (Bergen) al goed toeven. Zo genoot ik in gezelschap van Joost, Otte en Jos van het bier en het uitzicht. De tocht blijkt behoorlijk populair bij walen en fransen en gaat over open en sterk golvend terrein naar het zuiden. Het is een gebied dat eeuwenlang gebruikt werd voor grootse veldslagen en ik verbaasde me dat er geen regiment napole-

ontische cavalerie op de nabije heuvel verscheen. Wat we wel zagen waren watertorens. Heel veel watertorens. Door het verloop van de grens (bijna noord-zuid) reden we regelmatig in Frankrijk zonder dat het duidelijk was waar we de grens gepasseerd waren. Het parcours was niet lastig, slechts een enkele helling met Ardennen-allure. In Chimay was er een verzorgingspost op een voormalig stationsterrein. In een oud bijgebouwtje bevindt zich daar een armoedige 60-er jaren cowboy-disco

Chimay buiten, Chimay binnen

met Chimay van de tap. De toegangsdeur is erg smal. Binnen en buiten stond hierdoor een lange rij. Bij terugkeer in Mons krijgt een franse club hun traditionele prijs van "club van het verste weg". Wij vroegen ons af of dit wel terecht was. Ook bij de (in België gebruikelijke) tombola vielen we net niet in de prijzen. Ondanks de circa 2600 deelnemers was dit toch een vrij rustige tocht met een overvloed aan ravitaillering bij café "La bonne humeur".

Naninne-Rochefort-Naninne

Zeven kilometer ten zuiden van Namen ligt het dorp Naninne. In de kantine van de FC Naninne (50 leden en een aflopend speelveld) schreven we ons in voor de tocht naar Rochefort. Samen met Patricia en de oud-nachtegaal Alfred had ik de avond ervoor geslapen in een erg low-budget onderkomen in een prachtig oud

Het dorpje Naninne, met aflopend sportveld

kasteel. Nadat we eindelijk de huismeester hadden gevonden was het al laat op de avond zodat we deze keer geen gebruik konden maken van de gastvrije waaalse horeca.

De tocht zelf maakte veel goed. Een bosrijke route langs kastelen en vaak dicht langs de rivier de Bocq (bekend van de gelijknamige brouwerij). Op het keerpunt in Rochefort sloot de route aan op de route van La Magnifique die ik in 2008 reed. In Rochefort helaas geen verzorging zodat we het genot van een trappistenbiertje moesten uitstellen tot later. Ondanks het regenachtige weer ging het vlot terug richting Namen.

We waren nog ruim op tijd om in de kantine van de voetbalclub de finish van de tour etappe op de Mont Ventoux te zien. Zoals wel vaker voorkomt bij wielertochten waren er na afloop geen gescheiden douche-gelegenheden voor mannen en vrouwen. Een dikke, vriendelijke Waal raakte in verwarring toen hij de beide redactieleden onder de douche zag. Was hij bij de dames of de heren beland? Bij de redactie rees toen de vraag: wat is ongemakkelijker: gemengd douchen met bekenden of met totaal vreemden? We kwamen er niet uit. Een mooi discussiethema voor de komende winteravonden.

La Charly Gaul

Eind juli vertelde Joep dat hij weer de Charly Gaul zou gaan rijden. Aangezien ik al vaker in de omgeving van Echternach had gefietst, leek mij dit wel een cyclo waar ik goed zou kunnen presteren. Zo'n Criq met alleen maar op en af is voor mij als kasseistamper geen ideaal parcours. Ik kreeg vijf anderen enthousiast om mee te komen: Marianne, Luut, nachtegaal Coen, Jos en Chris (die vriend Pluup meenam). We sliepen net over de grens, in Duitsland, op circa 1000 meter van start en finish. Tijdens het inschrijven kwamen we Laurens en Jacco tegen.

Wannes, Paul en veel concurrentie

Laurens is een trouwe bezoeker van de Charly Gaul (zie clubblad 2007, nr.3). Er bleken nog meer Ledig-erfers te zijn: Robert, Paul, Wannes en Gerco. Zaterdagavond genoten we van Duits en Luxemburgs bier en Italiaans eten met z'n elfven. Op zondagmorgen aan de start. Joep, Chris en Coen reden de 100 km versie, de rest stond voor de 150 km om 9:00 uur klaar in een veld van iets meer dan 400 deelnemers. Ondanks het feit dat ik mijn plaats ken, leek het me niet verstandig om helemaal achteraan te starten (zoals Jos en Marianne deden).

Robert en Jacco sprinten weg

Dit bleek een goede keuze. Na een paar honderd meter (terwijl ik constant inhaald werd door renners die nog meer haast hadden) kon ik aanpikken bij een goed groepje. De eerste 20 km. waren vlak.

Al gauw zag ik de eerste LE-pech gevallen: Wannas die rondjes draaide met een kapotte derailleur en Jacco die met een gebroken ketting langs de kant stond. Onderaan de eerste serieuze helling had ik een gemiddelde van boven de 37 en reed in de staart van de wedstrijd. De golvende wegen brachten ons in een streek die ik goed ken. De politie en de

Het moeten mannen met baarden zijn

vlaggenmannen verzorgden een uitstekende vrije doorgang bij elke kruising. Op de vierde helling werd ons groepje van 15 uit elkaar gereden. Ik moest de voorsten laten gaan en kwam samen met een jonge Drent. Ik klom makkelijker, maar kon in de afdalingen en de vallei goed van hem profiteren.

We zijn tot de finish bij elkaar gebleven maar hebben onderweg wel aangesloten bij verschillende andere groepjes. Half koers reed ons de "fin de course" auto voorbij en toen was het dus meer opletten op de kruispunten. De laatste hellingen in de buurt van Echternach waren voor mij geen verrassingen zodat ik goed kon doorstampen.

En hoe verging het de andere Ledig-erfers? Laurens was de snelste zoals verwacht (ervaring betaalt zich uit), Luut reed heel hard naar een fraaie tweede LE-plek. Wannas reed door pech steeds alleen in de achtervolging en Gerco had zoveel gebroken spaken dat ie moest afstappen. Marianne en Jos heb ik pas na de finish weer gezien. Zij hebben echter wel de opmerkelijke prestatie geleverd door een kilometer na de start de bezemwagen in te halen.

Hoe was de verzorging onderweg? Ik heb geen idee, ik ben bij geen enkele ravito afgestapt, het was een cyclo, geen toertocht. Joep probeerde door een goede uitslag zoveel mogelijk geld voor Warchild in te zamelen. Door de sterke concurrentie kon hij minder inzamelen dan gehoopt, maar naar eigen zeggen was hij heel tevreden met de opbrengst. Hij en zijn mede-Gaul-makkers zijn nog extra gehuldigd door de burgemeester van Echternach. In het baard-klassement stond Joep helaas niet op het hoogste treetje.

Een prima georganiseerde cyclo en mooi kleinschalig (hopelijk blijft dat nog lang zo). Een alternatief voor de Criq met meer variatie in het parcours (niet alleen klimmen). Enig minpuntje: vlak voor Echternach liep de route over een semi-fietspad dwars door een park met wandelaars. Onwaardig voor zo'n goede organisatie. Misschien reed de kop van de koers hier niet overheen; wellicht weet Laurens meer. Het kan ook zijn dat Charly Gaul vroeger veel crosswedstrijden reed en was dit een extra eerbetoon aan hem.

o__ - ---- - - - - Uw redacteur
 _.>/ _ - ---- - - - en route:
 ( ) \ ( ) - ---- - Jan Builtjes

Uitslagen Charly Gaul 2009

Rang	100 km	Tijd
421	Joep van de Laar	3:17:45
538	Chris Bruijnes	3:42:08
	150 km	
197	Laurens Hitman	4:34:17
260	Luut van Hoogevest	4:50:14
294	Wannes Stas	4:59:56
323	Robert Crommentuyn	5:14:12
332	Paul v. d. Nieuwenhuijzen	5:19:16
379	Jan Bultjes	5:44:27
387	Jos Smulders	5:52:42
388	Marianne Floor	5:52:42
DNF	Gerco Meijer	-----
DNF	Jacco Schuurman	-----

Je komt ze ook overal tegen: van de Afsluitdijk tot de Mergelgroeven!

